

Marcy Jell

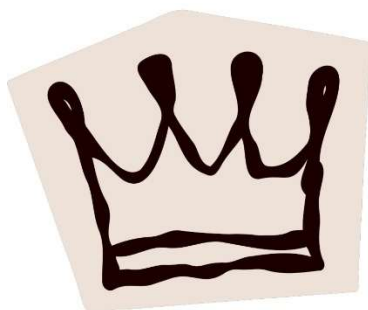
Důvěřuj mi

Důvěřuj mi

Marcy Jell

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 130. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell

Korektura, redakce a sazba:

Lucie Zubalíková, Nicol Hrubá, Natálie Králová,

Obálka: JPolc

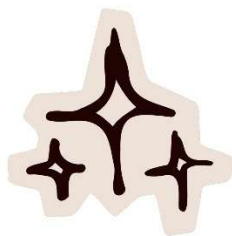
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-29-5 epub

978-80-88525-28-8 PDF

ANOTACE

Jmenuju se Reed Madden. Na pódiu jsem hvězda a v zákulisí rozbitý člověk. Hudba mě vytáhla z temnoty, ale nikdy mě z ní úplně nevysvobodila. Jedu na plný plyn – nekonečné turné, miliony fanoušků, tlak a minulost, před kterou nemůžu utéct... A pak se objeví ona... Žena, která by neměla patřit do mého světa, a přesto v něm zapálila světlo, o kterém jsem ani nevěděl, že ho postrádám. Já jsem chaos, ona je klid. Její dotek mě uzemňuje, její úsměv mě nutí věřit, že i já si zasloužím víc než jen přechodné chvíle. Ale každý den se znovu probouzím s vědomím, že svět, ve kterém žiju, nakonec pohltí i ji. A láska? Ta nemusí stačit. Jak mám někomu slíbit budoucnost, když sám sebe sotva držím pohromadě?

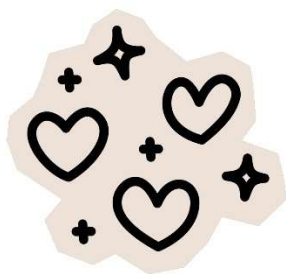

Playlist najdete zde:

Láska se rodí tam, kde se lámou pravidla.

Prolog

Ta láska mnou procházela jako čisté léto. Byla opojná, neokoukaná a nádherná. Zahřívala mě a dodávala mi sebedůvěru, kterou jsem v sobě neměla.

No a co, že byl starší, no a co, že se rád napil? Měl mě rád, a brzy to něco, co mě k němu táhlo, se změnilo na něco, co mě přinutilo říct ANO u oltáře v L.A.

Byla jsem o tolik mladší... Dětilo nás zhruba dvacet pět let. Záleželo mi na tom? Ani v nejmenším.

Ve všem mi stačil. Byl ředitel prestižního nahrávacího studia v Los Angeles, a já byla jeho andílek, jak mi s oblibou říkal.

Ta srdíčka v očích se změnila na plameny, když jsem otěhotněla a on místo objetí a slz dojetí spustil lamento-vání o tom, jak nám dítě změní život. Jak se nehodí a jak ho to rozrušilo. To byla první chvíle, kdy jsem si z očí stáhla růžové brýle.

Když mě během těhotenství provázely nevolnosti, a musela jsem opustit manažerský post v jeho nahrávacím studiu, jen se mi vysmál. Řekl, že ženská stejně nemá co pracovat, že se má starat o domácnost a o to, co v ní roste.

Byla jsem zklamaná a zlomená z toho, jak se náš dokonalý vztah rozpadal. První rána padla v druhém trimestru, když jsem mu dělala kávu a nalila do něj víc vody, než kolik si dával. Přisuzovala jsem to jeho začínajícímu návyku na koks.

Omluvy, dovolená, ani všechny kytky nevymazaly vzpomínku na facku, která mě poslala k zemi.

Když se po porodu podíval do košíku na naši dceru a odpudivě ohrnul ret, okamžitě mi do očí vyhrkly slzy.

„Další ženská? Proč, proboha, chtěl jsem kluka,“ odfrkl si. „Bude to jen další hloupá a naivní nána, která se nechá zbouchnout.“

Když odešel, namáhavě jsem se zvedla z postele a došourala se ke košíku. Zvedla jsem svou dceru do náruče a slíbila jí, že ji vždy ochráním. Že na ni nikdy nikdo nesáhne, že pro mě bude prioritou číslo jedna a že je jediná opravdová láska mého života.

1. Kapitola (Riley)

Půda se pod mými lodičkami rozmáčela a hrozila, že mě pohltí.

Počasí jako z Hitchcockova románu, pomyslela jsem si.

Nebyla jsem schopná ze sebe vyloudit jedinou slzu, místo toho ve mně všechno křičelo úlevou. Ta chuť svobody byla opojná. Když jsem se nadechla, projel mnou záchvěv čerstvého deště. Držela jsem nad hlavou deštník a dívala se na zdobenou rakev z dubového dřeva s vypáleným znakem Thomasovy rodiny.

Je konec.

Obrovské zvíře hudebního průmyslu se spouštělo dva metry pod zem.

Smetla jsem ze svých černých šatů neexistující smítka, narovнала se a očima přelétla všechny přítomné, kteří se s mým zesnulým manželem přišli rozloučit.

Zahlédla jsem ubrečené, zamračené i bezduché obličejové lidi z jeho branže a v duchu si spočítala, že se u mě doma ocitne nejméně stovka truchlících.

Kněž vyprávěl o tom, jak si ho Bůh povolává k sobě a jak skvělý člověk to byl. Ušklíbla jsem se nad tím proslovem a místo abych se zaměřila důkladně na kecy, které se odkláněly od pravdy, jsem znovu začala ten dav lustrvat.

Starší muže jsem poznávala, pracovali v jeho nahrávacím studiu, ale mladé ubrečené ženy jsem nedokázala zařadit. Asi bych nebyla daleko od pravdy, kdybych si tipla, že šlo o jeho milenky.

Z hloučku opodál mě přitáhl pohled šedých očí, které měly barvu jako bouřkové mraky nad našimi hlavami.

Proč, sakra, pokaždé, když se někdo pohřbívá, prší? Proč kvůli zmetkovi, jakým byl můj manžel, nebe brečí?

Muž mě přejížděl pátravým pohledem a když zjistil, že se na něj dívám, ušklíbl se, až se mu ve tváři objevil dolíček.

Byl velice pohledný. Celý v černém, tmavovlasý, vysoké postavy a s dokonale řezanými lícními kostmi. Odhalený krk dával na odiv tetování v podobě smrtihlava, jehož křídla mu končila za ušima.

Vlastně nebyl pohledný, ale zatraceně nádherný.

Okolo něj stáli další tři muži s podobnou výškou i rozložitou postavou, kterou ukrývali pod černými kabáty.

Po narození Arie jsem neměla čas zabývat se ničím jiným než péčí o ni. Dřív pro mě hudba byla prioritou, ale odsunula jsem ji na druhou kolej a stala se ze mě žena v domácnosti. Přesto jsem tyhle čtyři dokázala zařadit.

Broken Madden, prolítlo mi hlavou.

Kapela, která vylétěla na vrchol žebříčků americké hitparády zhruba před třemi lety a držela se na ní doteď. Nikdy jsem je na vlastní oči neviděla, protože mi Thomas zakázal chodit k němu do práce. Prý abych ho nerušila.

Název kapely jsem doma občas zaslechla, když Thomas volal se svým manažerem nebo s někým, kdo zařizoval šňůry po světě.

Byla to pop punková skupina, u které ženy omdlávaly a házely po nich spodní prádlo. Thomasova slova, ne moje. Vytáhl je z garáže, když jejich jméno ještě nikdo neznal, a udělal z nich hvězdy.

Přes to všechno, co pro ně můj manžel udělal, mi připadalo, jako kdyby si ten muž ulevil, že je Thomas mrtvý.

Stejně jako já...

Odvrátila jsem od něj oči, když naše spojení trvalo příliš dlouho, a zaměřila se na rakev, která se spouštěla do

země. Jedna z žen spustila hysterický pláč na takové úrovni, až to trhalo uši, a já se na ni nevěřicně podívala.

Nikomu jsem za sehrání takového divadla neplatila, a tak ji Thomas buď dobře šukal, anebo ji zahrnoval velmi štědrými dary.

Odfrkla jsem si a sebrala z hromádky hlíny menší hrst. Když se rakev ukotvila na své místo, hodila jsem na ni obsah z dlaně a vykročila od davu. Všichni věděli, kam mají po pohřbu jet. U nás se dveře nikdy netrhly a náš dům spíš připomínal veřejné místo. Každý podělaný den tam někdo byl a Thomase potřeboval.

Jako kdyby byl Bůh...

Jako kdyby mohl vyřešit každý problém.

Až na to doplatil.

Hodiny a dny beze spánku kvůli koksu, litry chlastu a děvky ho dohnaly. Na den, kdy jsem přišla domů z pilates, nikdy nezapomenu. Nebe bylo jako dnes zamračené, jako by dávalo dopředu vědět, že je něco špatně.

Slavný a dokonalý Thomas Taylor ležel mrtvý na sedačce za půl milionu. Před ním byly vyrovnané lajny kokainu a alkohol, který nesměl chybět.

Verdikt koronera? Předávkování.

XOXO

Stoly se prohýbaly pod cateringovým jídlem a alkohol tekł proudem.

Zavolala jsem mamce, abych zjistila, jestli je vše s Ariou v pořádku. Ubezpečila mě, že mé dceře nic nechybí a že si spokojeně hraje s mým otcem na zahradě.

S úlevou jsem jí poděkovala a vydala se mezi ten dav, který se pohyboval mým domem.

Ve svých tři a třiceti letech jsem si byla téměř jistá, že lidi chodí na pohřeb kvůli hostině, která po něm přijde. Všichni mi vyjadřovali upřímnou soustrast a zároveň gratulovali k převzetí studia, které padlo automaticky na moji hlavu.

Sice se čekalo ještě na právníky, ale jako manželka Thomase Taylora na mě padlo převzetí jeho impéria v Los Angeles, abych se postarala o chod společnosti.

Thomas měl pod palcem několik skupin, kterým produkoval hudbu, ale jeho hlavním tahounem byla právě Broken Madden.

Sešla jsem schody do spodního patra a okamžitě mě příjemně ochladil jemný závan z klimatizace.

Vysoké, téměř čtyřmetrové stropy dodávaly prostoru nádech velkoleposti. Vše v domě bylo pečlivě navrženo do nejmenšího luxusního detailu.

Použité materiály broušeného dřeva a kůže se nesly prostorem jako parfém připomínající Chanel, který jsem tak moc milovala.

Podlahy byly pokryty jemným, matným mramorem v teplém odstínu šampaňského a po levé straně točitého schodiště viselo obrovské zrcadlo vsazené do rámu z leštěné mosazi.

Vše do sebe zapadalo a mělo své místo ne kvůli marivitě, ale designu, na kterém si Thomas potrpěl.

Obývací část jsme ponechali otevřenou s jednou prosklenou posuvnou stěnou, která propojovala interiér s rozlehlou zahradou, kde jemně šuměl vodopád zapuštěný do černého kamene.

Dominovala v ní světle béžová kožená sedačka, na které sedělo několik lidí. Před ní stál konferenční stolek z tmavého onyxu, který byl obsypaný lahvami od piva, mezi kterými jako pěst na oko trčela váza s jednou orchidejí.

Malá kuchyň byla součástí přízemí, laděná do černých odstínů s podsvícenými policemi, na kterých ležely jen tři věci – kniha o francouzské kuchyni, karafa s vodou a broušené sklenice.

Rafinovaně schovaný sporák nesloužil na pečení bábovek, protože u nás se stejně podával jen kaviár nebo se zavolal šéfkuchař.

Vedle v rohu byl decentně zabudovaný výtah s téměř neviditelnými dveřmi.

Zaposlouchala jsem se do hudby, která hrála prostorem z ukrytého reproduktoru ve stropě, a pomyslela si, že se jemná, ambientní melodie k Thomasovi vůbec nehodila.

Vlastně všechno působilo tak, jako by v domě nikdo nežil a já ho od jisté doby začala nenávidět.

Všechno křičelo luxusem za několik milionů, a přesto jsem se necítila jako doma. Musela jsem se podřídít, ztrácela jsem samu sebe ve zlaté kleci, od které jsem nedostala klíč.

Vzala jsem si do ruky skleničku s vínem, posadila se k oknu s výhledem na terasu a úlevně si oddechla.

„Byla to chyba,“ ucedil někdo za mými zády a já se ohlédla.

Stál tam Steven, Thomasův bratr a krysa v jedné osobě. Neměla jsem ho nikdy v lásce a po svatbě s jeho bratrem jsem jím doslova pohrdala. Tlačil na předmanželskou smlouvu, kterou Thomas stejně odmítal.

Za to jediné jsem mu tam dolů posílala díky. Zdělala jsem miliony, rozlehle mauzoleum, kterému jsem měla říkat domov, a nahrávací studio v centru.

„Co byla chyba?“ zeptala jsem se, přestože mě odpověď v nejmenším nezajímala.

„Že můj bratr nepodepsal tu podělanou předmanželskou smlouvu,“ odpověděl a přejel mě pohledem. „Nech si dům a prachy, co ti po něm zůstaly, ale studio přepíšeš

na mě.“ Usmála jsem se a napila se vína. „Myslím to vážně, Riley!“ přistoupil ke mně blíž.

Zadívala jsem se na jeho vlnité blond vlasy, v nichž se ztrácely šediny, protože si je barvil. Stejně tak jsem přejela nepřírozený odstín zlatavé pleti, kterou ladil v soláriu. Modré oči se sice na první pohled zdály laskavé, ale po mně šlehaly plameny, jako bych snad nepatřila do rodiny.

„Studio patřilo mému manželovi, Stevene,“ pokrčila jsem rameny. „Z toho plyne, že je koho? Moje.“

Zrušil mezeru mezi námi a chytl mě za předloktí, které bolestivě stiskl.

„Možná je dle dědictví tvoje, ale mělo být mé a já přísahám, že ho dostanu.“

„Dej mi vědět, až se tak stane,“ ušklíbla jsem se a ruku mu vytrhla.

„Nemůžeš být ředitelka Taylor's studia, zároveň dělat manažerku Broken Madden a do toho stíhat ještě výchovu mojí neteře,“ zavrčel.

„Chceš mě rozesmát, Stevene?“ narovнала jsem se v zádech.

Převyšovala jsem ho o půl hlavy, protože nepatřil mezi vysoké a statné muže. Naopak, se svou podsaditou postavou s břichem, které mu přetékało přes opasek kalhot, působil až slizce.

Byl jen o dva roky mladší než Thomas, a přestože mu táhlo na pětapadesát let, choval se jako malý spratek. Dokonce jsem věřila tomu, že kdyby nás neobklopovalo tolik lidí, na váhu svých slov by si dupnul.

„Neříkej mi, že něco nezvládnou jen proto, že jsem právě ovdověla!“ ucedila jsem. „Pokud ti můj manžel něco odkázal, jistě se to brzy dozvíme v závěti. A teď vy-padni.“

Měřil si mě pohledem, jako kdyby přemýšlel, jak moc svá slova myslím vážně. Nakonec se otočil na patě

a odkráčel do davu, který se tísnil u vystavených fotek, které jsem důmyslně vybrala z celé řady alb. Thomas na nich totiž pózoval se slavnými lidmi.

Dopila jsem skleničku, odložila ji vedle sebe na stolek a objala se rukama.

Ani jedna fotka není se mnou nebo s Ariou.

Na to existovalo jedno prosté vysvětlení – nebyly jsme slavné, patřily jsme jen do rodiny.

Zadívala jsem se na nápis Hollywood, na který jsem měla dokonalý výhled, a zamračila se. Steven byl vždycky kretén, ale že by se začal ohánět mou dcerou, aby dostal to, co chce, byl vrchol trapnosti.

Žena mu utekla před pěti lety a s sebou vzala i oba jeho syny. Měla jsem Sarah ráda, byla totiž normální, což se o jejím manželovi říct nedalo. Fandila jsem jí, protože žít s narcistou muselo být těžké.

Závan, který ke mně dolehl, byl jemný, nečekaný, a přitom zcela zřetelný. Kořeněná mužská vůně, která se nevтіrala, ale zůstávala v paměti.

Chloupky na rukou se mi postavily ještě dřív, než ten nový vjem moje mysl stihla zpracovat. Tělo zareagovalo jako první.

Připadalo mi, jako by se v místnosti najednou změnila atmosféra a vzduch zhoustl. Ucítila jsem za sebou něčí přítomnost a obrnila se proti dalším lítostivým kecům.

„Nebudu říkat, že je mi líto tvojí ztráty, protože bych lhal,“ zaburácel tiše hlas v mých zádech. „Přesto jsem chtěl vidět ženu, která mi teď bude šéfovat.“

Otočila jsem se a pohlédla na širokou hrud' v černé košili. Oči mi sjely na tři rozepnuté knoflíčky, které dávaly na odiv nádherné tetování smrtihlava. Muž z pohřbu se šedým pohledem a cejchem nejlepšího pop punkového zpěváka v Americe.

Zvedla jsem k němu pohled, protože mě o hlavu převyšoval, a zadívala se do bouřkových mraků v jeho očích.

Měl ostře řezanou čelist, husté černé řasy, které vypadaly, jako kdyby si je namaloval černou tužkou, a husté obočí. Všimla jsem si, že jedno mu zdobila jizva.

Vyhrnuté rukávy košile ukazovaly silná, potetovaná a žilnatá předloktí. Dlaně mu pak mizely v kapsách kalhot, na jejichž poutku visel řetěz.

Malá známka vzdoru, pomyslela jsem si.

„Ty budeš...“ zamyslela jsem se.

„Takže mě neznáš,“ ušklíbl se a odhalil v koutku úst bělostné zuby.

„Nebyla jsem poslední roky na hudební scéně aktivní,“ pokrčila jsem nenuceně rameny, přestože uvnitř mě při pohledu na něj všechno hořelo.

„Je zajímavé, že nám má šéfovat žena, která ani neví, kdo jsou členové Broken Madden,“ přivřel oči.

Jeho hlas byl sametový, jako by mě s ním chtěl pohladit po duši a zároveň mi ji vytrhnout a pohltnout ji.

„A ty snad moje jméno znáš?“ pozvedla jsem hlavu, abych působila vyšší, než jsem doopravdy byla, přesto jsem oproti němu neměla nejmenší šanci.

Zrušil mezeru mezi námi a sklonil se k mému uchu. Ovanula mě vůně jeho kořeněného a silného parfému a mně se zatmělo před očima.

„Jistě že tě znám, Riley,“ zašeptal. „Tvoje jméno bude zdobit moje výplatní šeky.“

Zavřela jsem oči při představě...

Ne to by bylo hodně přes čáru, pomyslela jsem si.

Když jsem oči otevřela, viděla jsem jen jeho vzdalující se záda.

2.Kapitola (Reed)

Kouřil jsem, a přitom se díval na zapadající slunce nad oceánem. Měli jsme s klukama jedno z nejlepších apartmá o rozloze tři tisíce metrů čtverečných.

Každý večer, když se výtah otevřel přímo do apartmá, jsem ucítil ten zvláštní klid. Ne ticho, to nikdy, ale klid v chaosu. Luxus ve své nejtvrdší, nejautentičtější podobě.

Čtyři muži a jeden rytmus... Kapela.

A tohle? Tohle byl náš domov.

Otevřený obývací prostor působil jako pódium – vysoký strop, odhalené ocelové trámy, industriální světla na řetězech a z velkých oken jsme měli perfektní výhled na město.

Podlaha byla z černého dubového dřeva a na ní ležely tmavé těžké koberce v tmavých barvách.

Všechno jsme vyladili do odstínů dýmu a uhlí. Uprostřed stála masivní sedačka z tmavě šedé kůže, která nesla známky času, historek a našich zadnic. O stůl se opíraly naše kytary, na něm se povalovaly noty, sklenky s whisky a popelníky. To všechno byla známka toho, že jsme s klukama dlouho do noci vymýšleli nové věci.

Hned vedle jsme si zřídili analogový systém, kde nechyběl gramofon, monitory, sluchátka na přesný poslech, regály plné vinylů od Led Zeppelin až po Iron Maiden.

Všechno vypadalo tak surově, ale ne zanedbaně. Miloval jsem to.

Hudební studio se nacházelo za zvukotěsnými dveřmi a hosté tam měli vstup zakázán. I tam jsme si nechali

položit černé koberce. Stěny byly potažené akustickou černou pěnou.

Nechyběl ani obří mixpult, vintage syntáky a všude povalující se kabely. V rohu stála bicí souprava, ve stojanech byly dvě basy a vše spojoval laptop položený na stole.

Když jsme tam zhasli velká světla a nechali svítit jen lampičky, vypadalo to skvěle.

Naše ložnice tvořily čtyři naprosto rozdílné světy.

Tu svou jsem si sladil do tmavých barev – od černých, těžkých, sametových závěsů po masivní postel z dubu. Na zeď jsem si přidělal vlastní texty psané stříbrnou barvou.

V rohu stál stojan s mikrofonom a vedle něj minibar, na kterém se povalovaly notesy plné nápadů.

Byl to můj chrám, moje místnost plná hříchu a tajemství.

Bráchův pokoj byl oproti tomu mému světlý jako lampy na pódiu. Po stěnách mu visely vintage plakáty, postel měl nízkou a vedle ní si postavil efektové pedály, díky kterým vzniklo už pár legendárních písní.

Na police si vystavil knihy o hudbě, zvuku a chaosu, což perfektně vystihovalo jeho styl.

Ben, náš bubeník, byl sofistikovanější než my, a tím rozrážel náš styl punku. Bílé stěny si pokreslil grafity a polepil je různými samolepkami z festivalů.

Vedle postele bez čela stál stůl, na něm kávovar a kolem něj se povalovaly paličky... Hodně paliček. Ben se dal popsat jediným: Uvnitř něj probíhal souboj dobra se zlem. Bylo na každém, kterou jeho část si vybere.

Z Johna, našeho basáka, vycházela zvláštní, temná energie, ale klid a vyrovnanost mu mohl každý závidět. Jeho ložnice připomínala spíše meditační prostor, kam si pořídil nespočet zvláštních předmětů. Nechyběla mu tam

ani zenová zahrádka v misce nebo lampa s teplým světlem. Prostě do detailu vyladěný minimalismus.

I kuchyň byla, jak jinak, v černých odstínech. Skříňky bez úchytek vypadaly naprosto dokonale a ovládaly se jen dotykem.

V obří lednici jsme vždy našli něco k jídlu, a hlavně se v ní nonstop chladila piva. Když jsme dostali chuť na něco ostřejšího, posadili jsme se k podsvícenému baru vyrobeného z kovu a kamene a vybrali si z nepřeberného množství prvotřídního chlastu, který nám posílali fanoušci z celého světa.

Na střeše jsme měli privátní dřevěnou terasu s vířivkou, venkovní sprchou, boxovacím pytle, několika houpacími křesly a projektorem, na kterém jsme si na zeď promítali záznamy ze starých koncertů.

Popíjeli jsme tam, klábosili nebo jen mlčeli.

Byli jsme čtyři chlapi v jednom prostoru, v jednom městě, které vědělo, kdo jsme a co tvoříme. Vytvářeli jsme si vzpomínky, prožívali noci plné sexu a oddávali se svým nejtajnějším tužbám.

Ulice pod námi vřely, ale já myslel jen na její modré oči. Dívala se na mě s takovým zaujetím, jako kdyby skutečně nevěděla, kdo jsem. Předpokládal jsem, že ji Thomas jen tak k něčemu nepustil.

Byl to zmrda a já ho nikdy neměl rád, přestože nás vytáhl z garáže mého fotra v Marylandu, jak rád vykřikoval do světa.

Blikal mi u něj obrovský vykřičník a viděl jsem to, co kluci ne. Luke mi říkával, abych se lidem přestal dívat do duše, byl to pohodář, kterému bylo všechno jedno. Ať šlo o holky do postele nebo o křivý pohled producenta, jeho odpověď vždy zněla: „No co, ať mi ho klidně vykouří.“

Celkově se řídil heslem: „Žij a užívej.“ Vlastně jsem ho i chápal. Byl o rok mladší než já a taky neměl na růžích ustláno, ale i tak jsme spolu dokázali to, co nikdo jiný.

Dokázali jsme, že i obyčejní kluci z dělnické rodiny a s kostlivci ve skříni, dokážou zbourat nejednu stage. John s Benem byli naši kamarádi už od školky a když mě napadlo založit skupinu, šli do toho po hlavě.

V té době nám bylo jen něco okolo sedmnácti, a přesto se náš dětský sen změnil v něco víc. Už jsme ho jen nesnili, ale žili jsme ho.

Přiznávám, že ta cesta byla někdy skutečně těžká a o svých výpadech, kdy jsem si skoro nic z akce nepamatoval, bych měl raději pomlčet, ale i tak to stálo za to.

Když jsem se jednou vzbudil a kolem mě leželo šest nahých holek, přemýšlel jsem, jestli jsem je zvládl všechny nebo se ty ostatní jen dívaly.

Táhlo mi na dvacet šest a něco uvnitř mě křičelo po klidu, který v tomhle světě nepřicházel.

„Je čas,“ stiskl mi John rameno.

Ohlédl jsem se na něj a musel se usmát, když jsem si všiml jeho sytě modrých vlasů.

„Neměl jsi je ještě ráno blond?“

„Změna je život, kámo,“ ušklíbl se. „Venku čeká auto.“ Povzdechl jsem si a zvedl se z pohodlného křesla.

„Vůbec se mi tam nechce.“

„Nejsi sám,“ zavrtěl hlavou.

Sebral jsem z opěrky černé triko a natáhl ho na sebe.

„Víme, že studio přebírá jeho žena, proč máme jet na čtení závěti?“ zeptal jsem se. „Netýká se to její rodiny?“

„Prý odkázal něco i nám,“ poohlédl se na mě John.

„Jo?“ zamračil jsem se.

„Jedeme,“ dupal Ben nohou u dveří, jako kdyby mačkal šlapky u bicí soupravy.

Když jsem se pozorně podíval, všiml jsem si, že měl v zadní kapse kalhot zastrčené paličky. Zavrtěl jsem pobaveně hlavou a z věšáku stáhl koženou bundu, kterou jsem na sebe hodil.

„Kde je Luke?“ rozhlédl jsem se po apartmá.

„Podle mě dodělává tu blončku, co ráno sbalil cestou do posilky,“ pokrčil John rameny.

Protočil jsem oči a vydal se k jeho ložnici. Vstoupil jsem do ní bez klepání a uviděl nahou prdel svého bratra, která se pohybovala do rytmu stenů holky, která pod ním křičela jeho jméno.

Držel ji za vlasy a holdoval na jejím těle, zatímco mu levá ruka dopadala na její výstavní kulaté pozadí.

„Musíme jít,“ zavrčel jsem a přerušil tak jeho rytmus.

Otočil se po mně a zazubil se.

„Nechceš se přidat?“

„Dneska ne,“ odfrkl jsem si. „Dělej! Máme dole auto.“

„Seru na to, nejedu. Pak mi řekneš, co se tam dělo tak důležitýho, že s tím otravují i nás,“ odpověděl a znovu se dal do práce.

Vzduch voněl po sexu a alkoholu – opojná vůně, kterou jsme všichni moc dobře znali.

Do pokoje strčili hlavu John i Ben a uchechtli se nad výhledem, který se jim naskytl.

„Taky bych vyměnil tlachání právníka za pořádný šukání,“ mlaskl Ben.

„Jo,“ povzdychl jsem si a odstrčil je. „Někdy jindy, hej-bni prdelí, Luku. Závěť se musí číst se všemi pozvanými, jinak se odkládá, a já tam, kurva, nepojedu dvakrát jen proto, že tvůj pták potřebuje teplý místo, kde by se mohl vybrečet.“

Počkal jsem, až sleze z postele, obleče se a vyrazí s klukama k výtahu, který nás vyplivl pod výškovou budovou Plaza, kde se náš byt nacházel. Obklopili nás čtyři

statní muži z ochranky, protože vyjít jen tak na vzduch pro nás bylo téměř nemožné.

I teď fanyanky pokřikovaly a držely nad hlavami plakáty nebo bannery s našimi jmény, kolem kterých byla nakreslená srdíčka.

„Tohle mě nikdy neomrzí,“ usmál se John a všem těm naivním patnáctkám poslal vzdušný polibek, načež se dav rozburácel v žádostivém křiku.

Postrčil jsem ho do otevřených dveří Escaladu a se smíchem ho následoval.

XOXO

Seděl jsem v rohu kanceláře s dlaněmi sevřenými v pěsti a lokty jsem si zapřel o kolena. Ticho se rozprostíralo všude kolem nás a já si připadal, že mě dusí.

Všude bylo čisto, uklizeno, a tak nějak to na mě celé působilo přehnaně formálně. Všechno mělo své místo, tedy až na emoce, které do místnosti podle všeho měly striktní zákaz.

Tvrdá kožená křesla tam nestála proto, aby si člověk udělal pohodlí, ale aby v nich nikdo dlouho nezůstal.

Dominantou toho všeho byl masivní stůl z tmavého dřeva, který se leskl jako Thomasova rakev. Na něm ležel laptop, pořadač se zlatým klipem a skleněná karafa s vodou, na kterou se nikomu nechtělo sáhnout. Všechno vypadalo, jako by se tu zastavil čas v padesátých letech a jen se na všem utíral prach.

Za stolem seděl právník, starší chlap v úhledném obleku, bez známek mimiky, s očima jako led. Četl si něco v papírech, ale přitom jsem si byl jistý, že už jejich obsah musí znát z paměti. Čekal jen na správnou chvíli a na onu ženu stejně jako my.

Já a kluci jsme vedle sebe seděli jako ve zkušebně před koncertem, kdy jsme věděli, že něco přijde, ale ještě to nezačalo. Všichni jsme mlčeli. I Ben a ten mlčel málokdy. V prstech si protácel paličky, jako by ho to mělo uklidnit.

Za námi se ozýval tikot hodin a zvenku byl slyšet jen tlumený hluk ulice. Slunce už klesalo za obzor a světlo, co k nám dopadalo skrz dřevěné žaluzie, kreslilo na stůl ostré proužky.

A pak, po nekonečné době, někdo zmáčkl kliku. Dveře se pomalu otevřely a ona konečně vešla.

Manželka. Vdova. Najednou mělo všechno jinou váhu. Vzduch ztěžknul, židle se zdála menší, když jsem na ní nervózně poposedl, a právník vzhlédl. Nikdo nic neřekl. Všichni jsme čekali, až to začne. A já jen doufal, že to, co se v těch papírech psalo, nezmění víc, než už se změnilo.

Přejel jsem Riley pohledem a polkl. Byla starší, zkušenější, a přesto se mi z ní zvedalo péro do pozoru. Osm let je hovno rozdíl a dle mého se i na starším kole člověk naučí slušně jezdit. V jejím případě mi ale přišlo, že bych to byl spíš já, kdo by ji učil, jak se řídí. Přesto, jak byla stará, měla panenkovskou tvář a působila velmi mladě.

Dlouhé hnědé vlasy s bělostným melírem se stáčely jí v loknách do půlky zad. Modré oči přejely místnost, až se zastavily u mě. Jako bychom se znali, jako kdybych byl její starý přítel, i když jsme se poznali teprve před dvěma dny. Odvrátila ode mě pohled a jako dáma si s každým v místnosti potřásla rukou. Včetně mě.

Při jejím doteku se mi zježily chloupky do pozoru a já nasál její vůni. Byla opojná a lahodná jako zralé třešně a vanilka. Jako letní hřích, o kterém bych byl schopný složit píseň. Kurva, zarývala se mi pod kůži od doby, co jsem ji viděl přes rakev s hnijícím tělem jejího manžela.

John do mě drenul a já mrknul. Vize toho, jak si ji přede všemi беру na tom podělaném stole, zatímco na nás

právník čumí s otevřenou hubou, mě rozpalovala víc, než bych si chtěl přiznat.

Jenže jsem nemohl, měla se stát mojí šéfovou.

Ocitl jsem se v ještě větším chaosu, než v jakém se můj život obvykle točil.

Chtěl jsem ji ochutnat a využít.

Ale hlavně jsem jí chtěl z obličeje sundat tu masku nepřístupnosti. A co jsem chtěl, to jsem vždy dostal.

„Reed Madden?“ zvedl ke mně právník oči.

Podíval jsem se na něj, a přitom mi neušlo, jak se ona pousmála.

Konečně zná moje jméno, pomyslel jsem si a vyzval ho pokynutím hlavy, aby mluvil.

3. Kapitola (Riley)

Přesně jak jsem čekala. Thomas odkázal všechno mně, včetně dvou nemovitostí ve Státech, nahrávacího studia a peněz v rádech několika milionů. Byla jsem vdova, ale velmi movitá vdova. Takže i když by se to zřejmě hodilo, neukápla mi ani jediná slza.

Při zaznění Reedova jména jsem se trochu pootočila a zvedla koutek úst do úsměvu. Jeho jméno k němu pasovalo, znělo cize, ale zároveň přístupně jako on sám.

Viděla jsem, jak si mě pátravě prohlédl. Měla jsem bílé přiléhavé šaty, protože jsem nehodlala nosit neustále černou, jak bylo u truchlících lidí zvykem, a musela si v duchu udělat poznámku, abych se držela dál od jeho dlouhých, potetovaných a štíhlých prstů, kterými sevřel moji ruku, když jsem je všechny přivítala.

„Reedovi a všem členům skupiny Broken Madden odkazují své kytary, i ty s podpisy členů nejznámějších skupin. Chci, aby si kluci rozebrali všechnu aparaturu, kterou v domě mám,“ přečetl právník.

Když chtěl Reed něco podotknout, dveře kanceláře se prudce rozrazily a dovnitř vtrhl Steven. S povzdechem jsem odvrátila pohled.

„Proč mě nikdo o dnešní schůzce neinformoval?“ vyhrkl.

„Pane Taylore,“ kývl na něj právník.

„Smithi,“ odpověděl mu ten patolízal. „Riley?“

„Co?“ otočila jsem se na něj.

„Proč jsi mi nedala vědět, že je dneska čtení bratrovy závěti?“ zúžil oči do úzkých linek.

„Protože v ní nejsi uvedený,“ pokrčila jsem rameny a napila se vody.

„Za což můžu poděkovat jedině tobě, ty jedna malá –“

„To stačí,“ ucedil Reed.

„A ty jsi kdo?“ obořil se na něj Steven. „Byl bys nikdo, kdyby tě můj brácha nevytáhl z žumpy.“

„A on by byl nikdo nebýt mojí kapely,“ postavil se proti němu Reed.

Impozantní výškou Stevena málem zatlačil do země.

„Fajn,“ napřímila jsem se. „Všichni se uklidníme. Stevene, mám pro tebe návrh. Až si kluci rozeberou, co jim Thomas odkázal, můžeš si vzít dům.“

„Dům?“ přejel mě Steven pohledem. „Nechci podělaný dům, Riley! Chci studio, což moc dobře víš.“

Pousmála jsem se a zavrtěla hlavou.

„Jedině přes moji mrtvolu.“

„Jak jsem řekl, nemáš na to čas,“ odpověděl a podíval se na právníka. „Z právníckého hlediska, jaké jsou možnosti, abych ji dostal ze závěti a převzal vedení Taylor’s?“

„Nulové,“ pokrčil Smith rameny. „Paní Taylorová má veškerá práva a může disponovat s veškerým majetkem svého zesnulého manžela. Musela by vás sama jmenovat ředitelem firmy.“

„A to se nikdy nestane,“ odfrkla jsem si.

„Nebudeš se moct věnovat Arii.“

„O to, jak budu vychovávat svoji dceru, se nestarej!“ obořila jsem se na něj. „Zvládala jsem to doted’ a vedení studia nebo snad manažerská pozice na tom nic nezmění.“

„Pořád může brát svoji dceru do práce s sebou,“ vložil se do rozhovoru Reed, který evidentně netušil, kolik je Arii let. Jak by mohl, Steven nás nikam nebral a nikde nás nevystavoval. Jen málo lidí vědělo o tom, že má vůbec dceru.

„Pětiletou holku?“ zavrtěl nad ním Steven hlavou. „Prosím tě, sedni si, chlapče, a nepleť se do věcí rodiny.“

Všimla jsem si, jak se přitom oslovení Reed zamračil i jak se jeho ruce sevřely do pěstí. Za ramena ho chytl člen kapely a stáhl ho zpět na židli.

„Pokud máme všechno hotové, ráda bych šla domů,“ podívala jsem se na Smitha.

„Jistě, už mi stačí jen podpis,“ ukázal na kolonku v papírech.

Udělala jsem, co po mně chtěl, a znovu se narovnala, jen abych se otočila na členy Broken Madden.

„Byla bych ráda, kdybyste se u nás dnes zastavili a podívali se na to, co vám Thomas odkázal. Taky bych si s vámi ráda sedla a projednala zbytek roku.“

„Budeme tam,“ odpověděl mi muž po Reedově pravici s modrými vlasy.

Řekl mi své jméno, ale vypadlo mi.

„Tímto se loučím a přeji všem příjemný večer,“ pokynula jsem hlavou.

„Tímhle to nekončí, Riley,“ ucedil Steven. „Pamatuj, že ti dýchám na záda a těším se na tvou chybu. A ty ji uděláš, má milá.“

Přistoupila jsem k němu a poupravila mu kravatu, která mu ležela na košili. Podívala jsem se mu do očí a usmála se.

„I mě velmi ničí ztráta tvého bratra, Steve, ale nejsem tvoje žena a neuteču se staženým ocasem ve chvíli, kdy neudržíš nervy na uzdě. Doufám, že máš v merku zákony, protože ve chvíli, kdy vstoupíš na můj pozemek... Řekněme, že by ti lakovaná černá rakev nešla k pleti.“

„To je vyhrožování!“ vykřikl, zatímco se mu kapela za mými zády pošklebovala. „Slyšeli jste to? Vyhrožovala mi.“

„Zrovna jsem neposlouchal,“ ozvalo se za mnou.
„Jsem jen chlapec.“

Uchechtla jsem se nad jeho slovy a zbystřila, když Steven brunátněl.

„Nevnímal jsem,“ zaslechla jsem Smithe.

„Shoříš v pekle, Riley,“ sykl směrem ke mně.

„Až po tobě,“ přikývla jsem a poplácala ho po hrudi.

Prošla jsem okolo něj a vydala se z kanceláře k výtahu, abych si dojela pro Ariu k rodičům, a konečně po dlouhých dnech chaosu ji vzala zpět domů.

XOXO

Dívala jsem se na ni, jak se zaujetím vybarvuje další omalovánku s koněm, a přemýšlela, co Stevena vede k takovému jednání. Nepatřil mezi střední třídu, byl naopak bohatý tak, že se o tom mnoha lidem ani nezdálo. Jeho firma na fosilní paliva byla na vrcholu. Nahrávací studio ani hudba celkově ho nikdy nijak nelákaly. Dle mého názoru chtěl studio jenom k většímu zisku, ale bohužel si neuvědomoval, že to všechno stojí úsilí, čas a prolitou krev kvůli boji s konkurencí.

„Táta už se nevrátí?“ zvedla ke mně dcera modré oči s fialovými tečkami.

Na pět let mluvila srozumitelně bez sebemenších zádrhelů a dětského žvatlání. Vychovávala jsem ji v dospělém prostředí, kdy nebylo možné, aby si šla jen tak hrát s ostatními dětmi. L.A. bylo místem, kde se neposlušnost trestala kulkou a tomu jsem ji nehodlala vystavit.

„Bohužel, zlato,“ zavrtěla jsem hlavou a upila červené víno.

„Proč umřel?“ nechápala.

Smutně jsem se pousmála.

„Byl nemocný.“

„Taky budu nemocná?“ zeptala se a okusovala zelenou pastelku.

„Ne,“ sklopila jsem pohled, protože jsem nesnášela, když jsem jí lhala. „Ty nikdy nebudeš nemocná.“

Povyk a halas u vstupní brány dolehl až do domu a já zvedla oči k prosklené části, ze které bylo vidět na příjezdovou cestu. Po čtení závěti jsem si najala ochranku, která hlídala vstup i hlavní bránu, stejně jako mě měla doprovázet na jakékoli akce.

Zvedla jsem se a došla k oknu. U brány parkoval černý Escalade, okolo něhož se tísnilo několik desítek lidí – žen, abych byla přesná.

„Co se děje, maminko?“ zatahala mě Aria za ruku s vykulenýma očima na příjezdovou cestu.

„Neboj se, zlatíčko,“ pohladila jsem ji po hlavě a zvedla ji. „Přijeli kamarádi ze skupiny, která se jmenuje Broken Madden. Jsem teď jejich manažerka a ředitelka. Tvůj tatínek jim odkázal pár věcí z domu. Přijeli si pro ně, a taky proto, aby nás poznali.“

„Jsou malí jako já?“ vykulila oči ještě víc.

„Ne,“ rozesmála jsem se. „Jsou to obři.“

„Co když se se mnou nebudou chtít bavit jako tatínek?“ zamračila se.

„Nejsou hlupáci,“ zavrtěla jsem znovu hlavou a doufala, že se nepletu.

Dveře domu se po zaklepání otevřely a dovnitř nakoukl jeden ze členů ochranky.

„Madam, přijela kapela –“

„Ano, vím,“ přerušila jsem ho. „Prosím, pusťte je dál.“

Muž přikývl a já zašla do kuchyně, kde se u plotny zkušně otáčela Barbara.

„Všechno v pořádku, madam?“ zvedla ke mně pohled a otřela si ruce do zástěry.

„Kapela přijela, Barb,“ upřesnila jsem. „Budu potřebovat, abyste jídlo nachystala na venkovní terasu.“

„Jistě, madam, během okamžiku bude vše připravené,“ přikývla.

Měla jsem ji ráda, vařila pro nás už několik let a v lecčems mi připomínala moji mámu. Možná tím, jak zapojovala Ariu do vaření a vysvětlovala jí, kam všechny ingredience patří. Jako malou mě to máma učila taky.

Barbara byla podsaditě postavy s rudými kudrlinami okolo hlavy, které měla sepnuté ve skřipci. Její kyprá postava se otáčela nadmíru rychle a já žasla, kolik toho ta ženská dokáže stihnout.

„Barb?“ oslovila ji moje dcera.

„Ano, moje malá princezno?“ pousmála se Barbara.

„Můžu ti pomoci?“ ukázala na volnou židličku, která pro ni byla u kuchyně vždy připravená.

„Jak bych mohla odmítnout pomoc od nejlepší šéfkuchařky v L.A.?!“ zděsila se hraně ta skvělá žena, zatímco se Aria nad tím označením rozesmála.

Postavila jsem svou dceru s úsměvem na židličku, vtiskla jí polibek do vlasů a vyběhla do patra, abych se převlékla.

Hodila jsem na sebe volné kalhoty v barvě slonoviny a k nim vestičku stejné barvy. Projela jsem prsty své dlouhé vlasy a naslinila si malíček, abych upravila linku, která se v koutku oka lehce rozpíjela.

Neobtěžovala jsem se s botami a vyběhla z ložnice, když jsem venku zaslechla hlasy.

Na terase mi seděli čtyři nádherní muži, všichni do jednoho potetovaní, s hříšným pohledem a dokonalým tělem. Panovalo příjemné podvečerní počasí a oni na sobě měli bělostná trička, až na Reeda. Ten byl v černém, a přesto jeho hluboký výstřih ukazoval víc než u ostatních. Možná

